Шоу с „пријатељством“ не може да сакрије да у односима Србије и Русије постоје дубоке пукотине. Као и то да је Вучићев пријем Путина у ствари пркосни апел Западу да више подржи Србију у сложеној политичкој ситуацији.

Председник Србије Александар Вучић користи Русију као полугу да што више извуче од Европске уније, а Европа толерише његово лавирање између Брисела и Москве пошто у њему, према српским мерилима, види прагматичног политичара, пише немачки дневник Велт (Die Welt).

У коментару поводом посете руског председника Владимира Путина Београду, лист пише да се Вучићев ангажман са Русијом наизглед исплати, јер је Русија Србији испоручила борбене авионе, инвестирала у Нафтну индустрију Србије, учествује у модернизацији железнице.

Ангажман Русије, међутим, свакако није несебичан пошто она у отвореном такмичењу са ЕУ жели да потврди свој утицај у Србији, и то сада још више након што је промена имена отворила Македонији пут у НАТО, упркос уплитању Москве, оцењује Велт.

Лист пише да су стручњаци за регион сигурни да Русији недостају ресурси да са Балкана потисне ЕУ и САД, али да има довољно снаге да ремети напоре Запада.

Наводећи да са том перспективом игра и председник Србије, и да се он "вози на два колосека", Велт пише да је ипак "и Вучићу и српској елити јасно да пут земље води у Европску унију".

"Вучић своју блискост са Русијом свако мало користи као полугу да би од ЕУ извукао више за своју земљу и држао подаље од себе западне критичаре", пише Велт.

Европљани, пише лист, са своје стране "трпе Вучићево лавирање да не би угрозили његову 'стабилократију', како критичари све чешће називају његов ауторитарни стил владавине".

Подсећајући да је аустријски канцелар Себастијан Курц Вучића назвао "сидром стабилности", а немачка канцеларка Ангела Меркел хвалила српски "пут реформи", лист пише да су протести против Вучића у Србји за Европљане од секундарног значаја.

"За њих је одлучујуће да Вучић у складу са препорукама Међународног монетарног фонда смањује дефицит буџета и да се држи курса европских интеграција и нормализације односа са Косовом. Према српским мерилима, Вучић је за Европљане прагматичан политичар и то неће променити ни његова проруска реторика, ни пријатељство са Путином", оцењује Велт.

„Србија је захвална Москви јер Кремљ не признаје независност Косова. То је веза, која користи и једној и другој страни и уз помоћ које заједнички изазивају Европску унију“,

оцењује Велт.

„Посета се догодила у важном тренутку, када је Македонија изгласала промену имена. Тиме се тој земљи отвара пут у НАТО, што је Русија покушала да спречи. С друге стране, Александар Вучић је на унутрашњем плану под притиском и посета Владимира Путина могла би да стабилизује његову позицију.“

„Русија је у крвавим ратовима на Балкану деведесетих година додуше осудила насиље, али се ставила на страну Срба. Кремљ се 1999. изјаснио против НАТО бомбардовања Србије. То су неки од разлога због којих је министар спољних послова Србије Ивица Дачић у част господара Кремља организовао музичко вече уз ’Каљинку’ и ’Подмосковске вечери’. Али председник Србије Вучић боље од министра Дачића зна како да се додвори Путину. Вучић, који је пре 20 година био министар информисања, представља се данас као неко ко се освестио од национализма. Он се истовремено труди да и с председником Русије – кога назива драгим пријатељем – има добре односе.“

„Свирај то поново Владимире“ - пријем Путина, у ствари је апел Западу

Лист Шпигел у интернет издању и под насловом „Свирај то поново Владимире“, констатује међутим да однос двеју земаља и није више тако добар.

„Председници Србије и Русије гаје веома блиске односе. Прилично блиске, ако је веровати Вучићу који каже да је Путина срео 14-15 пута. Једном га је касно, сам, посетио код куће и поклонио му икону. Путин га је пољубио и свирао му на клавиру. А онда су заједно гледали хокеј на леду. ’Отворено разговарамо о свему’, каже Вучић.“

„За Србију је Русија, како Вучић стално наглашава, један од најважнијих стратешких партнера. Али шоу са ’пријатељством’ не може да сакрије то да у односима Србије и Русије постоје дубоке пукотине.“ Као и то да је Вучићев пријем председника Русије у ствари пркосни апел Западу да више подржи Србију у сложеној политичкој ситуацији, како за Шпигел каже Јелена Милић из београдског Центра за евроатланске студије.

„Преговори о учлањењу у ЕУ теку од 2014, а и сарадња са НАТО се – што љути Русију – све више интензивира. Али, како се то у Србији уобичајено каже, без перспективе уласка у Североатлански пакт. Предуслов за то би било признање Косова и правне реформе, а до тога је далеко.“

У тексту се подсећа са сукоб Србије и Косова, идеју о „корекцији граница“, али и на поруку коју је председницима Вучићу и Тачију послао Доналд Трамп.

„’У таквој ситуацији, као реакција на америчку иницијативу, сада се Путин појављује као играч’, каже политиколог Душан Рељић из берлинске Фондација за науку и политику. ’Путин жели да покаже да нема ниједне важне регије на свету у којој он не игра улогу’, сматра Рељић. Он ипак додаје да Вучић од Путина финансијски не може много да очекује. Србија је, каже Рељић, као и читав Балкан, економски већ интегрисана у ЕУ.“

(Дојче веле, Бета)